

גמ"ר 1881/07/11 - מדינת ישראל נגד מירב רבקה סימיון

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
גמ"ר 1881-07-11 מדינת ישראל נ' סימיון

22 מאי 2014

בפני כב' השופטת מגי כהן

מדינת ישראל

נגד

מירב רבקה סימיון

ב"כ המאשימה מתמחה גב' שני קליימן

ב"כ הנאשמת עו"ד מורדון ממושרד עו"ד אורון

הנאשמת בעצמה

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה התשכ"א-1961.
2. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 16.4.11, בשעה 06:35 או בסמוך לכך, נהגה הנאשמת ברכב פרטי בכביש 40, מכיוון צפון לדרום מבלי להבחין כלל ברוכב אופניים - גיא תמרי ז"ל (להלן: "המנוח") שרכב אותה עת על אופניו בכיוון נסיעת הנאשמת על הכביש, בצמוד לפס ההפרדה הצהוב של השול הימני. בהגיעה עם הרכב לק"מ ה 267.2 לדרום, כשהיא בסמוך לפס ההפרדה הצהוב של השול הימני, ובמהירות של לא פחות מ 90 קמ"ש, פגעה עם החזית הקדמית של הרכב במנוח.
3. כתוצאה מהתאונה הועף המנוח על הכביש ונגרמו לו חבלות גוף קשות שהביאו למותו במקום. הנאשמת, אף שפגעה במנוח, המשיכה בנסיעתה עם הרכב, איבדה שליטה, והתנגשה במעקה הבטיחות עד שנעצרה במרחק של כ 180 מ' מהמקום.
4. על פי כתב האישום, רשלנותה של הנאשמת מתבטאת בכך שנהגה ברכב, אף שהייתה ערה מעל 20 שעות ועבדה במהלך הלילה, לא הייתה ערנית למתרחש בדרך ולא הבחינה במנוח כלל, לא עשתה דבר כדי למנוע את התרחשות התאונה קרי, לא בלמה, לא צפרה ולא סטתה עם הרכב ולא נהגה כפי שנהג סביר מן היישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

5. כפי שכבר צוין בהכרעת הדין, תחילה כפרה הנאשמת במיחוס לה, אולם בהמשך חזרה בה מכפירתה והורשעה על סמך הודאתה בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום, שלא במסגרת הסדר טיעון (עמ' 12 ש' 21). בדיון שהתקיים ב- 24.4.12 ביקש ב"כ הנאשמת לחזור מההודאה, ביהמ"ש התיר לנאשמת לחזור בה מהודאתה, הורה על ביטול הכרעת הדין והתיק נקבע להוכחות.

לאחר ניהול ההוכחות, הנאשמת הורשעה ונשלחה לקבלת תסקיר.

6. בטיעוניה לעונש מסרה התביעה, כי מדיניות הענישה בתיקים מהסוג הזה ובנסיבות אלו היא בין 10 ל-18 חודשי מאסר, אולם לאור הנסיבות שבתיק הנוכחי, תוך שהיא לוקחת בחשבון את עברה התעבורתי של הנאשמת, נסיבותיה האישיות שמפורטות בתסקיר, וכן לאור הקשיים אותם חוות הנאשמת במהלך המשפט ותחוה במהלך המאסר, עותרת המאשימה להטלת עונש של מאסר שבין 12 ל-15 חודשי מאחורי סורג ובריח, פסילה למשך מספר שנים במספר דו ספרתי, פיצוי, קנס ומאסר ופסילה על תנאי, תוך שהיא מציינת כי נסיבות התאונה מצביעות על רשלנות ברף גבוה וכי בהכרעת הדין לא הייתה כל קביעה שהייתה רשלנות תורמת מצידו של המנוח. בנוגע לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, לטענת התביעה איננה נופלת במקרים חריגים שבית משפט עליון הכיר בהם לצורך הטלת עונש של מאסר בעבודות שירות.

7. מטעם התביעה העיד אביו של המנוח, מר שי תמרי, אשר סיפר על הכאב אותו הוא חווה מאז אובדן בנו, ועל תחושותיו בעקבות האובדן של בנו.

כן העיד מטעם התביעה מנהל ומאמן מועדון הרכיבה בו רכב המנוח, מר ויקטור קיטאי, סיפר אודות מקצועיות הרכיבה של המנוח וכי המנוח היה רוכב אחראי שהוא סמך עליו בכל מה שקשור להיבטים מקצועיים ובטיחותיים.

הוגשה גם הצהרת נפגעת מטעם אשתו של המנוח.

8. ב"כ הנאשמת מבקש להסתפק במאסר בעבודות שירות.

בטיעוניה לעונש התמקד ב"כ הנאשמת ברשלנות שהייתה לטענתו למנוח בנסיבות התאונה וכי המנוח נקט בחוסר זהירות קיצוני.

הנאשמת עצמה הביעה בפניי את מצבה האישי, את נסיבות חייה ואת הנזק הקשה שייגרם לה ולבתה, היה וייגרז דינה למאסר בפועל.

ביום 27.4.14 היגש ב"כ הנאשמת חוו"ד פסיכולוגית אודות בתה של הנאשמת וביום 11.5.14 היגש בקשה להוספת טיעון עובדתי - נסיבות אישיות בו טען, כי בעלה של המבקשת הינו תושב ארעי בארץ ומעמדו כפוף לנישואיו עם הנאשמת וכי הובהר לנאשמת ע"י משרד הפנים כי אם תאלץ לרצות עונש מאסר בפועל, אזי תישלל זכותו של בעלה לחיות בארץ.

הצדדים הגישו לעיון בית המשפט פסקי דין התומכים בטענותיהם.

עמוד 2

יש לציין כי אמנם ניתן ללמוד רבות מפסקי הדין שהוגשו ע"י הצדדים לגבי מתחם הענישה הראוי בעבירה של גרם מוות ברשלנות, אך יש לסייג ולומר כי כל מקרה הוא ייחודי ולכל מקרה יש את הנסיבות הייחודיות לו וכך גם במקרה שלפנינו.

9. הצדדים אינם חולקים כי מדובר בנאשמת נורמטיבית ואף לא חולקים על הטלת עונש מאסר. עיקר המחלוקת בין הצדדים האם מן הראוי כי הנאשמת תרצה מאסר בין כתלי בית הסוהר כעתירתה של התביעה או שתקופה זו תהיה ברת המרה בעבודות שירות כטיעוני ב"כ הנאשמת.

10. בהתאם להוראות סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם מעשה העבירה שביצע הנאשם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. בבואי לבחון את רמת הענישה בעבירה של גרם מוות ברשלנות בתאונת דרכים, יש להזכיר כי העיקרון המנחה בענישה הינו עיקרון ההלימה, יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

יש לציין כי קו המנחה של בית המשפט העליון בעניין מדיניות הענישה: **בע"פ 6755/09** "ארז אלמוגי נ' מדינת ישראל" שניתן על ידי בית המשפט העליון ביום 16/11/09 נכתב כי:

"קיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונות דרכים קטלניות ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה.

השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו, אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים.

השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

בית המשפט העליון, ובעקבותיו גם יתר ערכאות השפיטה חזרו ושנו כי עבירה של גרם מוות ברשלנות מצדיקה ענישה מחמירה של מאסר מאחורי סורג ובריח כך למשל:

רע"פ 2525/09 "יצחק זדה נ' מדינת ישראל", שם הוחמר העונש שהושת על הנאשם בבית המשפט לתעבורה מששה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, כאשר נגזרו על הנאשם בבית המשפט המחוזי שמונה חודשי מאסר בפועל. מאז, חלה מגמת ההחמרה בענישה בעבירות של גרם מוות ברשלנות.

בע"פ 1640/00, "וופי חסון נ' מדינת ישראל", נגזר דינו של נהג שנרדם בשעת נהיגה, גרם לתאונה וכתוצאה מנהיגתו הרשלנית קופחו חייהם של שני בני אדם, ל-20 חודשי מאסר לריצוי בפועל ו-15 שנות פסילה.

בע"פ 8382/03 בעניינו של איאד חילף, הורשע המערער בביהמ"ש המחוזי בהריגת 3 נוסעי רכב, בביהמ"ש העליון זוכה המערער מעבירת ההריגה, הורשע בגרימת מוות ברשלנות ועונשו נגזר לשנתיים מאסר בפועל, בנוסף לעשרים שנות פסילה מלנהוג.

ברע"פ 4300/09 "רונית בן רובי נ' מדינת ישראל", בית המשפט העליון דחה את הערעור ואת הטענות בעניין הנסיבות המקלות שהיו עם הנאשמת ואישר את עונש מאסר לתקופה של עשרה חודשים כפי שנגזר.

עפ"ת (מחוזי מרכז) 329/12 "שרה הרשנסון נ' מדינת ישראל", הנאשמת גרמה למותו של הולך רגל שחצה את הכביש מבין מכוניות חונות. נקבע כי מדיניות הענישה היא בדרך של מאסר מאחורי סורג ובריה ולא בדרך של עבודות שירות. דובר ברשלנות תורמת של המנוח אך רשלנותה של המערערת אינה ברף הנמוך ואינה מצדיקה סטייה מהענישה. בית המשפט המחוזי קיצר את תקופת המאסר מעשרה חודשים לשמונה. בקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון **רע"פ 7214/13**, נדחתה.

בעפ"ת (מחוזי מרכז) 64012-03-13 " מיי-טל מלול נריאן נ' מדינת ישראל", נאשמת צעירה, אם חד הורית לילדה בת 4, עברה התעבורתי נקי, רכבה על אופנוע ופגעה בהולך רגל שחצה את הכביש שלא במעבר חצייה. על אף הרשלנות התורמת של המנוח, אישר בית המשפט את עונש המאסר לתקופה של 8 חודשים.

בע"פ 287/13 "פלונת נ' מדינת ישראל", על אף רשלנות תורמת מצד המנוח ונסיבות אישיות קשות כאשר יש חשש לחיי הנאשמת באם תשלח למאסר, אישר בית המשפט העליון עונש מאסר לתקופה של 10 חודשים.

ברע"פ 8576/11 "הילה מזרחי נ' מדינת ישראל", על אף והנאשמת אם לילדים קטנים, נגזר עליה בבית המשפט לתעבורה, בין היתר עונש מאסר לתקופה של 12 חודשים. בית המשפט העליון הקל בעונשה והורה על 8 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 2955/12 "ענת הרמוס נ' מדינת ישראל", על אף עברה הנורמטיבי של הנאשמת וההודיה באשמה, היותה אם לקטינים והיה קיים החשש כי ילדיה ישלחו לפנימיה או למשפחות אומנה, נגזרו 10 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי הקל בעונש, וקבע 8 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהוגש.

בהתייחס למתחם הענישה **בעפ"ת (מרכז) 33840-02-12** "סובחי חמאד נ' מדינת ישראל" סקר בית משפט את הפסיקה וקבע:

"סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרי הנהיגה הרשלנית הקלים ביותר נגזרו על נהגים עונשי מאסר של 6 חודשים בעבודות שרות(ע"פ 4732/02 סורפין נ' מ"י)

במקרים של רשלנות חמורה יותר נגזרו עונשי מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים (6755/09 אלמוג נ' מ"י) 13 חודשים (ע"פ (ת"א) 71933/06 קלגסבלד נ' מ"י), במקרה בו נהרגו אם ובנה, ונפצעו שלשה אחרים; 15 חודשים (ע"פ 6358/10 קבהא נ' מ"י) במקרה בו נהרגו שניים ונפצעו שישה; ו- 18 חודשים (ע"פ 6544/07 גראמנת נ' מ"י).

במקרים החמורים ביותר נגזרו על הנאשמים 24 חודשי מאסר (ע"פ 8382/03 חילף נ' מ"י פ"ד נ"ח (2) 139, במקרה בו נהרגו שלשה אנשים; ת.פ. (חי') 114/01 מ"י נ' טל בן סבח יצחק, במקרה בו נהרגו ארבעה אנשים וע"פ (ת"א) 70632/02 זקרי נ' מ"י); 27 חודשי מאסר (ע"פ (מרכז) 8250-02-08 סובינסקי נ' מ"י, במקרה בו היו שלושה הרוגים); 30 חודשי מאסר (ע"פ 708/10 שלאפה נ' מ"י, גמ"ר (פ"ת) 2404-03-11 מ"י נ' יהודה חן, עפ"ג (מרכז) 4766-07-09 יגמור נ' מ"י, במקרה בו נהרגו אב ובתו.

פסק דין הנ"ל אושר ע"י בית משפט עליון (רע"פ 5619/13).

12. במקרה אשר לפנינו הורשעה הנאשמת בעבירה של גרם מוות ברשלנות בה קופחו חייו של רוכב האופניים גיא תמרי ז"ל וזאת לאחר שהנאשמת נהגה ברכב, אף שהייתה ערה מעל 20 שעות ועבדה במהלך הלילה, לא הייתה ערנית למתרחש בדרך, לא הבחינה במנוח כלל ופגעה בו פגיעה אשר הובילה למותו.

13. המדובר בתאונה בה רכבה של הנאשמת נסע במהירות שלא פחת מ-90 קמ"ש, פגע עם חזית צד ימין באחורי האופניים. הנאשמת לא הבחינה במנוח לפני התאונה, במהלכה ואף לא לאחריה ובלימת החירום נעשה רק לאחר שהיא שמעה את ה"בום" וזאת על אף שהאירוע התרחש באור יום, בשעה מוקדמת 06:35, תנאי מזג אוויר היו טובים, שדה ראייה היה פתוח, ללא רכבים בכביש, ללא סטייה מצד המנוח בעת האימפקט.

14. נתונים הנ"ל מעידים על נהיגה רשלנית חמורה ביחוד כאשר לטענת הנאשמת היא הייתה ערנית ומפוקסת.

לאור כל המפורט לעיל, הנני קובעת כי מבחן העונש ההולם למעשה העבירה שביצעה הנאשמת, הינו בין 10 ל-18 חודשי מאסר בפועל, קנס באלפי שקלים ופסילה לתקופה של 10 שנים ומעלה.

יש לציין כי מעבר למדיניות הענישה שקבע בית המשפט העליון יש להתאים את הענישה לנסיבות המקרה ולנאשם, כלומר בכל מקרה הענישה צריכה להיות אינדיבידואלית.

בדנ"פ 1391-12 "הילה מזרחי נ' מדינת ישראל", מיום 14.13.13, קבע בית המשפט העליון, כב' - הנשיאה בייניש, כתוארה אז, כי:

"אין לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גרימת מוות ברשלנות. לפי מדיניות זו, כך נקבע בפסק הדין, ככלל יוטל עונש של מאסר מאחורי סורג ובריה במסגרת המאבק בתאונות והחריגים לכלל זה הם מעטים".

בע"פ 8382/03 חילף נ' מדינת ישראל פ"ד נח(2) 139 (2004) נקבע, כי:

"עם זאת גם על רקע מדיניות הענישה המחמירה לגבי תאונות דרכים קטלניות, הניצבת ככלל בהליך גזירת הדין, עדיין יש לשקול כל מקרה על נסיבותיו המיוחדות, לגופו, ולעולם יישקל עניינו האינדיבידואלי של הנאשם על רקע מדיניות הכללית תוך איזון ראוי ביניהם. העונש ייגזר כפרי שקלול של מכלול הנתונים האינדיבידואליים של הנאשם ביחס למדיניות העונשית המחמירה תוך ערכת משקלם היחסי".

ברע"פ 4261/04 יעקב פארין נקבע במפורש כי הכלל הוא מאסר מאחורי סורג ובריה ורק במקרים חריגים ניתן לשקול המרתו בעבודות שירות, **"... דרך המלך במקרים בהם עסקינן היא הענישה במאסר בפועל"** (דברי השופט רובינשטיין בע"פ 783/07 חאלד עתאבה).

15. עיינתי בעיון רב בתסקיר שירות המבחן, מדובר בתסקיר מעמיק ומפורט ומעיון בתסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת עולים נסיבות חיים ונסיבות אישיות אשר מפאת צנעת הפרט אין מקום לפרטם.

שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשמת עונש מאסר הניתן לרצות בעבודות שירות לצד העמדתה בצו מבחן.

אמנם אין ספק כי שרות המבחן עשה עבודתו נאמנה, ואולם הפסיקה קבעה כי לבית המשפט יש שיקול דעת מלא האם לקבל המלצתו, כן אציין כי הנאשמת נכחה בדיון שבו הודיע ב"כ המאשימה כי אין בעמדת התסקיר כדי לחייב את המאשימה.

לענין זה יפים דבריו של כב' השופט שטרסברג כהן בע"פ 4872/95 מדינת ישראל נ' גל אילון:

"עבודת שירות המבחן היא ללא ספק עבודה ברוכה. השירות עושה עבודתו נאמנה, ומשקיע ידע, זמן ומשאבים כדי להגיע לעומקו של כל מקרה ומקרה. זוהי עבודה בעלת חשיבות ממדרגה ראשונה הנותנת בידי השופטים כלי חשוב ביותר להיעזר בו במלאכת האיזון בין כל השיקולים שעל בית-המשפט לשקול בהטילו על העבריין את העונש ההולם. אלא שחוות-דעתו של השירות מאירה את הפן השיקומי ומתמקדת בעבריין, ואילו חובתו של בית-המשפט היא לתת דעתו לכל ההיבטים האחרים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם".

הדברים הנ"ל עולים מפורשות מהתסקיר בעניינה של הנאשמת כאשר שירות המבחן ממליץ בעניינה של הנאשמת על הטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד צו מבחן על מנת לאפשר לנאשמת להמשיך בהליך השיקום וזאת תוך התעלמות מתוצאת התאונה.

לקחתי בחשבון את התרשמותו של שירות המבחן, אולם המלצת שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה המחייבת שקבע בית המשפט העליון בייחוד בעבירה זו.

בענין זה ראוי להזכיר את רע"פ 548/05 מאירה ליון נ' מדינת ישראל, תק'-על' 2005 (4) 3911 נקבע ע"י בית המשפט העליון:

"מרבית המורשעים בעבירות הללו הם אנשים מן היישוב, מה שקרוי "נורמטיביים" כל עוד בעינה המדיניות הקיימת באשר לעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים... דינם של המורשעים בהן לתקופת מאסר מאחורי סורג ובריה, והחריגים לכך נדירים. אכן, מרבית המורשעים בעבירות אלה - מן הסתם - הם אנשים מן היישוב, מה שקרוי נורמטיביים, אלא שנמצא לבתי המשפט לנסות להרתיע את הנוהגים בכביש מעבירות על ידי המודעות כי אם יתרשלו ויפגעו בזולת דינם מאסר. נוכח ההפקרות המרובה בכבישים, קיפודם של חיי אדם, השבר, השבר הנורא שאין לו מרפא ואיחוי הפוקד את משפחות הקורבנות, ותחושת אין האונים החברתית אל מול המס שגובות תאונות הדרכים מחברה שאינה חסרה קרבנות טרור ובקרב, מבקשים גם בתי המשפט לתרום תרומה צנועה בדמות גזרי דין

ראה גם ע"פ 52518-07-12 לגטווי נ' מדינת ישראל:

"המערער אכן אדם נורמטיבי בכל מישורי חייו האחרים, אולם בכך אינו שונה מהעבריין הממוצע בתחום זה. לענין זה ציטטה כב' השופטת קמא דברים שנאמרו בע"פ 6258/10 מחמוד קבהא נ' מדינת ישראל (פורסם ביום 30.3.11) (להלן: "ענין קבהא") עם כל הצער שבדבר, יש להעדיף את אינטרס הציבור, באופן שיועבר מסר ברור כי יש להכביד בענישה על מי שעובר על חוקי התנועה, על-מנת להילחם בנגע תאונות הדרכים".

16. לא מצאתי שמקרה זה נופל באותם מקרים חריגים המצדיקים סטייה מההלכה המחייבת.

נסיבות התאונה מלמדות על רמת רשלנות גבוה מאוד מצד הנאשמת אשר נהגה ברכבה בכביש תקין, תנאי מזג אוויר טובים ואור יום כאשר שדה הראיה בפני הנאשמת היה פתוח ורכבה היה תקין, אולם הנאשמת נהגה ברכבה לאחר שהייתה ערה למעלה מ-20 שעות, ובעקבות כך היא לא הייתה עירנית למתרחש בדרך.

יש לציין כי הנאשמת בעצמה ציינה בפני שירות המבחן כי היא איננה רגילה לנהוג לאחר שעות כה רבות ללא שינה, דבר שמגביר את רשלנותה של הנאשמת, שכן היא הכניסה את עצמה ביודעין למצב מסוכן זה של נהיגה במצב של חוסר עירנות מלא.

עוד אציין כי מעין בחוו"ד הפסיכולוגית שהוגשה לא מצאתי כי יש בה כדי להוות בסיס לחרוג מהפסיקה המחייבת, ובעניין זה מפנה לפסיקה שצוטטה לעיל במקום של ילדים קטנים יותר.

17. המאשימה הגבילה את עצמה לרף ענישה לא גבוה ביחס לעבירה מסוג זה ממתחם הענישה כאשר כאמור רמת הרשלנות של הנאשמת גבוהה.

לא נשמט מעיוני העובדה, כי הנאשמת בעלת רקע נורמטיבי כשלחובתה 3 הרשעות בלבד. יחד עם זאת, לגבי עברו התעבורתי ונסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין כב' הנשיא שמגר בר"ע 530/84, בלהה שפר נ' מ"י, פ"ד ל"ח (4) התשמ"ה - 1984, עמ' 161:

"...כאן המקום להעיר, שאנו דנים בעבירה שאיננה כרוכה בפגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטויה, כידוע לכולנו, באופן התנהגותו של האדם הנוהג ברכב, ומבחינה זו לא יכולים עברו או תכונותיו האישיות של הנאשם הנוגע בדבר להיות בעלי משקל מכריע. כפי שכולם נוהגים בדרכים, צריכים גם האמצעים העונשיים, שנועדו להכתיב דרך התנהגות מסוימת, לחול על כולי עלמא. כאמור, אין בית המשפט פטור מן ההתאמה של העונש לכל מקרה אינדיווידואלי, אך עליו לשוות לנגד עיניו את אמת

המידה העונשית, אשר אליה כיוון אותו המחוקק בדברו בסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]...

18. ב"כ הנאשמת הציב בפני בית המשפט מספר שאלות, ובניהן הכיצד יגיע האינטרס הציבורי לסיפוקו אם הנאשמת כאן תכנס לבית הסוהר; גם לשאלה זו ולשאלות כבדות משקל בעניין זה התייחס בית המשפט עליון בע"פ 783-07 באומרו:

"גם לכך אין תשובה מניחה את הדעת וכל עוד לא עלה רעיון המועיל יותר, חובת בית המשפט להמשיך במדיניות בחינת בית שמאי".

כמו כן, מהו טווח ההחמרה הראויה כאשר נאשם ויתר על הסדר טיעון והודאה. בעניין זה אין לי אלא להפנות אותו למתחם הענישה שנקבע ולע"פ 7964/11 (העליון) בו צוין:

"נחזור ונסכים את הידוע: ניהול הוכחות אינו עילה להחמרה בעונש, אולם מותר להקל עם המודה".

19. באשר למצבה האישי ונסיבותיה האישיות של הנאשמת עיינתי בכל המסמכים שהוגשו בפניי וביניהם המלצת שירות המבחן.

נתתי דעתי למכלול נסיבותיה האישיות של הנאשמת ובכללם מצבה המשפחתית, ומעמדו של בן זוגה.

אולם לא מצאתי, כי מקרה זה מצדיק סטייה ממתחם הענישה שקבע ביהמ"ש העליון.

בעניין זה מצאתי להזכיר את דברי כבוד בית המשפט העליון מפי כבוד השופטת בייניש:

"קשה היא הטלת המאסר בעבירות בהן פעל אדם ברשלנות, וגרם למותו של אחר, כאשר הוא לא חפץ כמובן במותו, והוא מייסר עצמו בשל התוצאה. אולם בית משפט זה חזר ואמר פעמים רבות כי נוכח הקטל בדרכים, מצווים בתי המשפט לתרום תרומתם למלחמה בתאונות הדרכים.

במציאות המצערת שבה אנו מצויים, מתחייבת הטלת עונשים מכאיבים שיש בהם כדי להרתיע את הנוהגים בחוסר זהירות בדרכים, ויש להעדיף את אינטרס כלל המשתמשים בדרך על פני נסיבותיו האישיות של המערער" (ע"פ 674/99 טויטו נ' מ"י, תקדין עליון כרך 99 (2) התשנ"ט - 1999).

20. מעיון בפסיקה עולה כי בשנים האחרונות רבו הפסיקות בנוגע להחמרת הענישה כך שתכלול גם מאסר בפועל ואף בנסיבות אישיות חמורות ביותר.

למעלה מן הצורך אציין שוב את רע"פ 8576/11 הילה מזרחי נ' מ"י, שם נגזרו 8 חודשים מאסר בפועל, לנהגת שפגעה ברוכב אופניים וגרמה למותו, וזאת עקב נסיבות אישיות קשות ביותר, בין היתר היותה אם לשלושה ילדים ולמשפחתה יגרם נזק עקב מאסרה.

כמו כן גם בעפ"ג 45662-07-11 בעניין הרמוס גזר בית המשפט המחוזי עונש מאסר באורך זהה לאור

נסיבות אישיות קשות, בית המשפט המחוזי פסק כי אינו רואה לנכון לחרוג מהכלל של גזירת מאסר בפועל בגין גרימת מוות ברשלנות (ס' 25 לפסק הדין), גם בנסיבות אישיות קשות ביותר ויוצאות דופן הכוללות אפשרות כי יתכן וילדי הנאשמת יפוזרו במשפחות אומנה בזמן המאסר.

21 בנושא זה יש לציין את דברי בית המשפט העליון ברע"פ 2842/96 "כחלון ויקטור נ' מדינת ישראל" אשר קבע כי הקלה בעונש, על ידי השוואתו לעונשים קלים יותר שהוטלו במקרים אחרים ואפילו דומים, עלולה לפגוע בתפקיד החשוב שממלאת הענישה במאמץ לצמצם את עבריינות בתאונות ואת תאונות הדרכים - כאשר הקטל הנוראי מחייב אותנו להקשות ליבינו ולנהוג עם עבריינים אלו במידת הדין ולא במידת הרחמים.

לעניין זה יפים דבריה של כב' השופטת ארבל, בית המשפט העליון בע"פ 570/07 חיים בן הרוש נ' מ":

"ענישה הולמת היא חלק אינטגרלי של החינוך לנהיגה נכונה שביסודה כיבוד נוסעים אחרים, משתמשים אחרים בכביש, לרבות עוברי אורח תמימים. לפיכך אני רואה בחיוב את המגמה להעלות את רף הענישה בגין עבירות אלה... . הוצגו בפנינו פסקי דין רבים שבהם ניתנו בגין נסיבות דומות עונשים קלים באופן משמעותי... ואולם חובתו של בית המשפט היא לערוך מלאכת איזונים שלמה המביאה בחשבון את מכלול היבטי התמונה שנפרשה בפניו.

22. יש לציין כי לא מצאתי לא בדברי הנאשמת בפני בית המשפט ולא בתסקיר שירות המבחן כי הנאשמת הפנימה את תוצאות התאונה וכי היא נוטלת אחריות מלאה על התאונה, כמן כן לא מצאתי הבעת חרטה מצד הנאשמת, ועיקר דבריה בפני בית המשפט בעת הטיעונים לעונש התייחסו לקשיים שהיא ומשפחתה חוו בעקבות המשפט והקשיים שיחוו מעונש של מאסר בפועל.

שקלתי בכובד ראש את טענותיה של הנאשמת ביחס לבן זוגה, אך בניגוד לטענת הנאשמת וב"כ, כי אם תישלח למאסר בפועל תישלל זכותו של בעלה לחיות בארץ והוא צפוי לגירוש, בחנתי את נהלי רשות האוכלוסין וההגירה ובס' 3.4.1 לנוהל מס' 5.2.00015 "הערות גורמים בבקשות למעמד בישראל מכח קשר זוגי עם ישראלי", מעודכן לתאריך 2.1.14 נכתב כדלקמן:

3.4 תוך כדי ההליך המדורג - טעמים הקשורים בבן הזוג הישראלי

3.4.1 כאשר המבקש, תוך כדי ההליך המדורג נכנס למעצר/מאסר ו/או תלוי ועומד כנגדו תיק, אשר בגינו צפוי להיגזר כנגד המבקש בזמן הקרוב מאסר ממושך, או שהוא עצור עד תום ההליכים, תועבר הבקשה להחלטת ראש הדסק אשר תפעיל שיקול דעת פרטני בהתאם לנסיבות. עובדת המעצר/מאסר תילקח בחשבון בין היתר יישקלו: משך הזמן שחלף מאז אישור הבקשה, משמורת על קטינים, מידת הזיקה לישראל, מרכז חיים בישראל והעדר מניעה פלילית או ביטחונית נוספת לסירוב הבקשה וכד'."

מעיון בסעיף זה עולה כי אם תוך כדי ההליך המדורג לקבלת מעמד בישראל, בן הזוג הישראלי נכנס למאסר הדבר לא בהכרח לשלילת זכותו של בן הזוג הזר למעמד בישראל, אלא נתון זה נכנס למערך הנתונים שעל ראש הדסק ברשות האוכלוסין לשקול בעת בחינת הבקשה להמשך מתן המעמד, יחד עם נתונים נוספים כגון מהות הקשר, משך הקשר ועוד.

יש לציין כי מעיון בנוהל עולה כי לא רק במקרה בו בן הזוג הישראלי נכנס למאסר, יש לשקול נתון זה בעת בחינת הבקשה למעמד של בן הזוג הזר אלא אף אם תלוי כנגד בן הזוג הישראלי תיק אשר בגינו הוא צפוי להיכנס למאסר, יש לשקול נתון זה בעת בחינת הבקשה למעמד של בן הזוג הזר.

מעיון במסמכים אשר צירף ב"כ הנאשמת עולה כי ביום 8.5.14, לאחר שהנאשמת כבר הורשעה בתיק זה, ונתון זה היה בידי רשות האוכלוסין וההגירה, אושרה בקשתו של בעלה להארכת אשרת שהייתו בשנה נוספת, כך שאין בסיס לטענה.

לפיכך לא מצאתי כי יש בטיעון זה כדי לחרוג מהכלל של גזירת מאסר בפועל בגין גרימת מוות ברשלנות, וכי למרות הנסיבות האישיות שציינה הנאשמת אין בכך כדי כניסה לאותם מקרים קשים בעלי נסיבות קשות ביותר ויוצאות דופן המצדיקים חריגה מהכלל של מאסר בפועל.

לא ניתן להתעלם מרמת הרשלנות ותוצאות התאונה הקשות הכוללות כאמור את פטירת המנוח כאשר תוצאות אלו ילוו את משפחתו של המנוח לאורך כל חייה וכל ענישה לא תסייע בריפוי הפצעים ובהשבת המנוח.

יש חשיבות להדגיש כי בתקופה זו בה שנהיגה רשלנית ומסוכנת בכבישים הפכה למכת מדינה יש צורך מתמשך וממשי בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות תעבורה ולבטח מביצוע העבירה החמורה שבה הורשעה הנאשמת של גרם מוות ברשלנות. מכת מדינה, אשר ריבוייה ומקורה הינו מהתעלמות מהמציאות השוררת בכבישי המדינה והסכנות הנובעות מנהיגה לא אחראית וללא מחשבה אודות הסכנות הגלומות מנהיגה במצב לא אחראי ורשלני.

לפיכך על בתי המשפט להחמיר עם אותם עברייני תנועה הנוהגים באופן רשלני המסכן את ציבור משתמשי הדרך, הן אותם המשתמשים בדרך בכלי רכב, הן את רוכבי האופניים המשתמשים בדרך והן את הולכי הרגל המשתמשים בדרך.

כל זאת, על מנת לגרום להבנה בקרב ציבור הנהגים, שרכב הינו כלי מסוכן. שחיי אדם אינם הפקר, ועל כן על ציבור הנהגים ליטול אחריות למעשיהם ולנהוג באופן אחראי וזהיר שכן חיי אדם, בין אם זה חייהם שלהם בעצמם, בין אם זה חיי שאר הנוסעים ברכבם ובין אם זה חיי שאר המשתמשים בדרך, תלויים באופן נהיגתם ברכב, ואם אותם נהגים לא ידעו לנהוג ברכבם באחריות הראויה, הם צפויים לעמוד בפני בית המשפט, ולתת את הדין בגין רשלנותם, - ואף למצוא עצמם מאחורי סורג ובריח לתקופה לא קצרה.

23. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים וכפי שעולה מהרשום לעיל מצאתי, כי אכן המאשימה עותרת לתקופת מאסר ברף הלא גבוה ביותר בעבירה מסוג זה עם תוצאות כה קשות, רמת רשלנות

גבוהה כאשר ביהמ"ש סבור, כי במקרה מסוג זה יש להטיל עונש מאסר לתקופה משמעותית יותר, אולם נוכח עמדתה של המאשימה ולנוכח מכלול הנסיבות האישיות מצאתי שלא להחמיר מעבר לעתירתה.

24. לפיכך נוכח ההלכה המחייבת ובהעדר נסיבות חריגות והנימוקים הנ"ל ולאחר שקלול כלל הנתונים, ולאחר ששקלתי טיעוני הצדדים לחומרא ולקולא, ותוך מתן משקל ראוי לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, מצאתי לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

15 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח ובמצטבר לכל מאסר אחר.

אני פוסלת את הנאשמת מקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 13 שנים בפועל במצטבר לכל פסילה אחרת.

ריצוי הפסילה יחל מיום שחרורה מהמאסר.

הנני גוזרת על הנאשמת עונש מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים שלא תעבור בתוך 3 שנים את אותה עבירה בה הורשעה ו/או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

אני דנה את הנאשמת לתשלום קנס בסך 10,000 ש"ח או 90 ימי מאסר תמורתו.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

החלטה

נוכח הסכמתה מאשימה הנני מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל עד ליום 28.07.2014.

במועד זה על הנאשמת להתייצב לריצוי עונשה בבית סוהר לנשים נווה תרצה ביום בשעה 10:00 או על פי החלטת שב"ס, כאשר ברשותה תעודת זהות או דרכון.

על הנאשמת לתאם כניסתה למאסר, כולל אפשרות למיון מוקדם עם ענף אבחון ומיון של שב"ס. טלפונים: 08/9787336, 08/9787377.

כל זאת בכפוף להוצאת צו עיכוב יציאה מן הארץ והפקדת דרכון ישראלי ודרכון זר אם יש ברשותה.

הנאשמת תפקיד עד ליום 25.05.2014 סך של 10,000 ₪, תחתם ערבות צד ג' בסך 10,000 וכן ערבות עצמית על סך 10,000 ₪.

בהסכמת ב"כ הנאשמת, הנאשמת פסולה עד לכניסתה לריצוי המאסר בפועל.

בנוגע לקנס הנני קובעת כי הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מתאריך 15.06.2014 ובכל 15 בחודש שאחריו. אם תשלום אחד לא ייפרע במועדו, יעמוד כל הקנס לפירעון מיידי.

הנאשמת הונחתה לגשת למזכירות לקבל שוברי תשלום.

בנוגע לניכוי תקופת הפסילה המנהלית ופסילה עד תום ההליכים המאשימה תגובה תוך 10 ימים.

ניתנה והודעה היום כ"ב אייר תשע"ד, 22/05/2014 במעמד הנוכחים.